

nanců, se snaží v oboru střeš neustále vzdělávat. Absolvují školení u výrobců, kde často patří mezi nejlépe hodnocené účastníky. Také v běžné praxi o řemesle diskutují a pokud se objeví složitější detail, hledají společně cestu k co nejlepšímu řešení. „Pravdou je, že nikdo z nich není vyučený v oboru, ale v tom nevidím překážku. Myslím si, že řemeslo je spíše o tom, jak chce kdo dělat a jaké má ruce. Všechny jsem se snažil nasměrovat k určité úrovni práce a oni to přijali za své. Chtěli se zlepšit a vypracovat na vyšší úroveň. V učení se ale nesmí přestat, jinak člověk zakrní,“ doplňuje s úsměvem Topinka.

Demokracie může fungovat

Podle nadpisu by se mohlo zdát, že v našem časopise začínáme dělat politiku, ale není tomu tak. To si jen dovoluji parafrázovat výrok klempíře Pavla Topinky, který podnikání v oboru střeš založil na důvěře a férovém jednání. A věřte nebo nevěřte, jde to.

„Setkávám se sice občas s tím, že se někdo od konkurence nad tímto přístupem podivuje, ale my to prostě máme ve firmě postavené jinak. Začínali jsme jako mladí kluci, vycházíme si vstříc a problémy řešíme vždy na rovinu. Prakticky nemám potřebu jezdit na stavbu, abych někoho kontroloval. Pokud zrovna s ostatními klukama nedělám, tak zůstanu na firmě, kde vždycky čeká kancelářská práce, kterou je třeba udělat. Ale přiznávám, že radši jsem na stavbě,“ říká klempíř, který od roku 2001 společně s kolegou Vlastimilem Šanderou vede firmu Klempo specializující se na klempířské, pokrývačské a vzduchotechnické práce.

Firma sídlí na Vysočině v malé vesnici Odranec, odkud za prací vyráží i za hranice kraje. Zaměře-

ní jejich činnosti je sice široké, ale klempířina má nad ostatními obory převahu: „Osobně jsem k ní vždycky víc tíhnul. Je to tím, že jsem vyučený klempíř a také mi klempířina přijde složitější. Člověk v ní může ukázat, co v něm je. Když jsme zakládali firmu, tak se nám naskytla příležitost dělat na jednom objektu střeš i fasádu z títanzinku Rheinzink, který se pak stal naším hlavním materiálem. Jako řemeslník na něm oceňuji především dobrou zpracovatelnost a možnost pájení, pokud se vyskytne detail, kde třeba nelze krytinu falcovat. Navíc jde o výrobce, který má technický servis na vysoké úrovni a jde mu v první řadě o kvalitu, ne o prodej tun a metrů.“

S kvalitou ostatně nemá problém ani Pavel Topinka. Jak on sám, tak i šestice jeho zaměst-

Podle jeho zkušeností však taková spolupráce není možná s každým. Pokud už mají řemeslníci vztě určité postupy či přímo zlozvyky a nechtějí na sobě dál pracovat, tak prostě musí každý jít svou cestou. „Myslím si, že dnes jsou v řemesle takové dva hlavní proudy. Jsou klempíři, kteří chtějí jít cestou kvality, hledají novinky a navštěvují třeba i německé veletrhy. Je to skupina lidí, pro kterou platí fráze o práci, která se stala koníčkem. No a pak jsou tady firmy, které když vidím při práci, tak je to tragédie. Nemají zájem o zlepšování, prokazují se starými certifikáty a vzhledem k zálibám v luxusních autech ani nemají finance na potřebné vybavení. Nejsou prostě schopní dělat pořádné řemeslo,“ vysvětluje Topinka, jak vidí aktuální dění v oboru.

Přesto, že vnímá nelehkou pozici řemesel v dnešní společnosti, tak neupadá do pesimismu, jako se to lehce stává mnoha jiným. „Vím, že jsou klempíři, kteří říkají, že nedají děti na řemeslo, protože nechtějí, aby se nadřeli. Ale podle mě to prostě chytli za špatný konec. My se snažíme jít západním směrem, chceme dělat práci co nejjednodušeji, co nejvíc si toho připravíme na dílně, kde strávíme třeba dvě třetiny času a na stavbě pak jenom třetinu. O tom si myslím, že klempířina dneska je. Když k ní máte správný přístup, tak nemusíte děti varovat před strašlivou dřinou. Sám bych rád jednou řemeslo dětem předal, protože to, co jsme dosud budovali má nějakou hodnotu a bylo by dobré, kdyby v tom někdo dál pokračoval,“ přiznává Topinka, že by rád založil rodinnou tradici.

Kromě toho jej samotného ženou kupředu hmatatelné výsledky jeho práce, kterou si budou moci prohlédnout i příští generace. Rád by i dál dělal převážně klempířinu, a to s těmi nejlepšími materiály, které jsou k dispozici: „Když pracuji s něčím, co má životnost minimálně osmdesát let, tak vím, že pak jednou můžu ukázat vnoučatům, co jsem dělal, když mi bylo třicet. To je pro mě zásadní pocit. Chci jít v řemesle tím směrem, kde je vidět ruční práce, kterou se člověk na světě podepsal.“

Kvalitní přístup k práci pana Topinky ocenila i porota Memoriálu Jiřího Krmáška, která mu udělila 1. místo v kategorii Fasády za stavbu RD Chrudim (obr. dole).

(ts)